

De zoektocht naar de koning

Hoofdstuk 1: Het begin van een avontuur

Deel 1: De dwerg van de smidse

Het avontuur begon in een westers land genaamd Seleucia, gelegen tussen het grote rijk Catalonium en het krijgersland Undorius. Het land was deel van het Pact, een bondgenootschap dat opgericht was om weerstand tegen het Noorden te bieden. Seleucias eeuwenoude kasteel in haar hoofdstad ondervond een renovatie, omdat het volgens de koning niet meer aan te zien was. De rest van de burgers leidden zoals altijd hun dagelijkse, hardwerkende leventje. Targonir daarentegen, een grote, stevig gebouwde jongeman met blondbruine haren, leefde in een oude hut aan de rand van het bos buiten de stadsmuren. Hij kwam rond met maar tien zilverstukken per week, maar leefde toch een vreugdevol leven.

Seleucia had een strenge koning, genaamd Jahren. “Muitelij is gelijk aan de doodstraf!” was hoe hij het volk toesprak om hen te onderdrukken als ze over iets klaagden. De buitenwijken van de stad brachten ook vaak een grillige, duistere sfeer met zich mee. ‘s Nachts hoorde men vaak nog luide schreeuwen en het gegil van mensen die het slachtoffer van gruwelijke taferelen werden. Arme rovers die op straat leefden, waren er de laatste tijd meer en meer actief, nadat de taks weer enorm gestegen was. Wat de rest van het bedroefde rijk betrof, waren simpelweg akkers en kleine, meestal verlaten dorpjes.

Het avontuur begon allemaal op een warme zondag. Targonir verdiende z'n inkomen door hard werk in de ijzermijn naast de stad te verrichten. De lage stand, waartoe Targonir behoorde en waarvoor hij het zware handenwerk deed, was de stand waarmee de koning niet veel rekening hield. Nog een voorbeeld waren de boeren buiten de stad die op het land werkten en een onzeker inkomen hadden. Ze hadden geen inspraak en konden niets anders doen dan hard blijven werken totdat ze stierven. Het leven was er hard, maar men was best onder de indruk over Targonir. In de ijzermijn werkte hij altijd goed door en hij werd als een van de sterksten erkend. Maar de jongen leidde een somber leven en had amper vrienden. Een wachter uit de stad scheen hem wel te bevallen, Brangian. Hij was een jongeman met groenblauwe ogen en donkerbruin haar. Targonir leerde hem kennen toen hij bij de ijzermijn de wacht hield. Brangian was een toffe kerel, in tegenstelling tot de rest. Hij kwam oorspronkelijk niet uit Seleucia, maar groeide op in Silverton, een stad gelegen in het zuidoosten van het Cataloonse rijk. De welgestelde ouders van Brangian hadden goede contacten met de Seleuciaanse adel, zodat er aangeboden werd om de koning als lijfwacht van dienst te laten zijn. Voordat hij dat kon worden, moest hij van de koning eerst ervaring opdoen als stadswachter. Na die periode zou hij eindelijk Jahrens lijfwacht kunnen worden.

Targonirs beste vriend heette Thordor. Thordor was een dwerg die uit het verre noorden afkomstig was, een plaats die al door de hedendaagse mens vergeten was. Thordor werd als krijgsgevangene meegenomen, maar belandde in Seleucia en vond er werk. Koning Jahren

accepteerde hem als een burger, net zoals hij deed met Targonir. Thordor was ook een ervaren bijlvechter; zijn wapens waren twee dubbele bijlen, die mooi in dwergenstijl afgewerkt waren. In de hoofdstad werkte Thordor als wapensmid in de smidse, dicht bij het binnenplein. Voor geen beter werk was hij geschikt; de vonken bij hamerslagen op gloeiendheet metaal, dat pas uit de ovens kwam, gaven hem een thuisgevoel. ‘Targonir! Gij ook hier?’ vroeg Thordor toen hij Targonir tussen de mensen op het binnenplein zag passeren. Hij dompelde zijn vers gesmede zwaard in een ton water, waardoor hij een kleine stoomwolk creëerde. Thordor had weinig tot geen schaamte in de stad; hij riep wat hij wou, hoe hij het wou en wanneer hij het wou. Hij trok zich weinig aan van de mensen rondom hem.

‘Thordor! Alles goed, makker?’ vroeg Targonir. ‘Ik heb betere dagen meegemaakt, mijn vriend. Ik heb het nageteld, en er is acht procent van mijn loon afgetrokken.’ ‘De kosten voor de renovatie van het kasteel zijn duur, en wij betalen er flink voor.’ ‘Wij betalen hier voor alles. Ik wil niet weten hoeveel schulden ze daar ook nog hebben, en dan nog hun kasteel renoveren ook. Maar ja, wat wilt ge ook met zo’n lelijke stad aanvangen? Fjösk lijkt mij nog mooier.’ Targonir had geen flauw idee waar de stad genaamd “Fjösk” lag en hoe die eruitzag, maar hij begreep Thordors boodschap. ‘Da’s het leven hier, Thordor. Maar wat wilt ge eraan doen?’ ‘Ik ga hem gewoon smeren, mijn vriend. Ik kan hier toch niet voor de rest van mijn leven blijven, of wel? Ik hoor hier niet, Targonir. Ik ben geen mens. Ik ben een dwerg uit het noorden. Iedere vrijdagnamiddag zuipen na het harde werk, dat was de goede oude tijd’, zei

Thordor. ‘Thordor..’ Voordat Targonir iets kon zeggen, had Thordor al intussen een pijp in z’n mond gestoken, en hij wou verder niet meer naar hem luisteren. ‘Als gij wilt blijven, goed dan, maar ik ben hier weg.’ Targonir wist diep vanbinnen dat hij gelijk had. Hij hield trouwens van het avontuur als geen ander, en wou heel graag de buitenwereld verkennen. ‘Ik verwacht u hier morgennamiddag opnieuw. Ge kunt van nut zijn, mijn vriend.’

Wandelend door de sombere stadswijk dacht Targonir diep na. Hij wist niet meer wat te doen, noch wat het beste voor hem was. Misschien was de buitenwereld niet zo avontuurlijk als hij dacht dat die was. Misschien zou het beter zijn daar te blijven. Hij leidde een vreedzaam leven in zijn huisje. Waarom die dan plek verlaten? Misschien zou hij nooit echte vrijheid kennen in deze wereld, waar hij ook naartoe ging. Stilaan werd de lucht met droevige, grijze wolken overtrokken. De kans was groot dat het zou regenen.

Deel 2: Een onverwachte wending

Een eindje verder zag Targonir om de bocht plotseling een groep mannen die in het midden van de straat stonden. Het leek wel alsof ze iemand omsingelden. Dit soort dingen gebeurden wel vaker in de stadswijken als het donker werd. Overvallen worden door gevaarlijk tuig en daarna bont en blauw geslagen worden. Targonir ging op eigen risico een stap dichterbij, en merkte dat de mannen met dolken bewapend waren.

‘Laat mij gaan, klootzak!’ klonk een schreeuwende vrouwenstem. De groep had het gemunt op een weerloze jongedame in een donkere stadswijk, die niets anders kon doen dan tieren om hulp. ‘Gij gaat nergens heen’, zei de man, en hij duwde haar terug in het midden van de kring. ‘Doe die kap toch eens af. Zo kunnen we uw beeldschoon gezicht toch niet zien’, zei een andere spottend. Daarna werd ze tegen de grond geduwd, terwijl ze werd uitgelachen. De stapel boeken die ze in haar handen bleek te hebben, liet ze vallen, en toen ze er terug naar wou grijpen, hield het tuig haar tegen. ‘Zo zo, dat is veel beter.’ ‘Stop! Laat mij met rust!’ riep ze wanhopig. Maar het had geen zin. ‘Hoeveel zouden die sierraden van haar wel niet opleveren?’ ‘Ik denk toch wel honderd goudstukken!’ ‘Een flinke buit, maat! Kunnen we sowieso een huis in Silverton mee betalen. Hier blijven we niet langer meer, in deze lelijke boerenstad.’ ‘Mag de koning stikken in zijn slaap.’ De jongedame probeerde nog ongezien weg te kruipen, maar ze werd helaas opnieuw tegengehouden. Targonir besloot dat hij zich beter niet met de situatie zou moeien. Hij stopte met naar de scène te staren en wandelde er aan

voorbij. ‘Help mij, vreemdeling!’ riep de jongedame plotseling. Targonir bleef stilstaan en draaide zich om. ‘Wat hebt gij hier te zoeken, nietsnut? Maak dat ge weg zijt, of we pakken u ook aan’, zei een van de vanden. ‘Ge hebt haar sieraden. Laat haar gaan, ze is weerloos’, zei Targonir, die probeerde om redelijk te zijn met de vanden. Eerst wist hij niet waarmee hij bezig was. Een dwingend gevoel om het juiste te doen motiveerde Targonir om voor haar op te komen. Hij had geen schrik van de groep vanden, ook al was hij maar in z’n een-tje. Zolang hij z’n zwaard bij zich had, was alles in orde. De man die Targonir aansprak, stapte vervolgens kwaad naar hem toe, en haalde uit met z’n dolk. Het tuig was geen partij voor hem. Voor hij er erg in had, kreeg de man een harde klap in z’n gezicht. ‘Grijp die hoerenzoen!’ Vervolgens stormde heel de groep op Targonir af. De eerste greep naar z’n sabel, en probeerde Targonir in de borst te steken. Targonir ontweek de aanval en zei: ‘Pas op met dat ding, ge kunt daar iemand flink pijn mee doen.’ Targonir begon zich stilaan zenuwachtig te voelen. Diep vanbinnen was het de spanning van de strijd waarnaar hij verlangde. Het tuig haalde toen een tweede keer uit met de sabel, en sneed Targonir ermee in het gezicht. ‘Dit is uw laatste kans om hier levend mee weg te komen’, zei Targonir, terwijl hij het bloed van z’n wang veegde. Maar hij besefte dat hij in de problemen zat. Het zou hem duur komen te staan als hij die vanden een voor een vermoordde met zijn wapen. Moord is moord in deze stad. Met zo’n zwaard op de rug was hij ook helemaal geen gezwinde vechter. Mochten enkele wachters hem tegenkomen, dan was hij de klos. Het duurde ook niet

lang meer voor de gevechtslust hem overwelmde. De groep begon Targonir uit te lachen, en ging vervolgens opnieuw in de aanval. Targonir greep onmiddellijk naar het handvat van z'n zwaard, dat aan zijn rug zat vastgehecht. "HALT!" klonk plotseling een luide stem. Een groep wachters kwam net om de hoek en verzamelde zich onmiddellijk rond de plaats van het incident. Targonir was net snel genoeg om z'n wapen terug achter z'n rug te laten zakken en te bedekken met z'n mantel. 'Laat jullie wapens onmiddellijk vallen! Verroer jullie niet, uitschot!' Een van de wachters liep naar de vrouw toe die op de grond lag. 'Is alles in orde, jongedame?' 'Het gaat wel, dankjewel', antwoordde ze terwijl ze haar boeken bijeenraapte en opstond. De wachter verschrok zich toen hij het gezicht van de jongedame zag. 'Majesteit, wat een verrassing! Het spijt me dat we niet eerder kwamen opdagen. We zullen u onmiddellijk terug naar het paleis brengen.' De deerne drukte haar vinger op de lippen van de wachter. 'Het geeft niets. Ik ben gezond en wel. Neem die groep vandalen mee. Dat tuig verdient gestraft te worden. Laat de man met de mantel gaan! Hij probeerde mij te helpen terwijl ik door die bende werd overvallen.' De wachter tegen wie Cecilia sprak, merkte op dat op Cecilia's boeken de titels "Runen" en "Spreuken" stonden. 'Ik vrees ervoor dat men zulke boeken niet zal tolereren, sire. Het lijken me heel nare boeken', waarschuwde de wachter. 'Het is maar uit interesse. Tenzij u er een probleem van wilt maken.' 'Natuurlijk niet, mijn koningin.' Vervolgens deden de wachters wat de jongedame hun opdroeg. Het tuig deed nog een poging om te vluchten, maar ze werden snel tegengehouden. 'Jullie honden gaan nergens heen', zei

een van de wachters terwijl hij z'n speerpunt op hen richtte. De jongedame wandelde daarna langzaam naar Targonir toe. 'Bedankt dat u voor me opkwam', zei ze. 'Geeft niets. Het is een morele plicht om iemand in nood te helpen. Ik zou het mezelf niet vergeven als ik zulke situaties vermeed', antwoordde hij. Targonir draaide zich terug om, en met de handen in de zakken van de mantel wandelde hij verder de straat af. 'Wacht, ga nog niet weg!' zei het meisje plotseling. 'Wat? Is er een probleem, jongedame?' antwoordde Targonir terwijl hij omkeek. 'Ik ben de verloofde van Koning Jahren, koningin van Seleucia,' zei ze met een onzekere stem, 'dus wilt u mij misschien de weg wijzen naar de bibliotheek? Ik ben hier snel verdwaald, vooral omdat alles hier er bijna hetzelfde uitziet.' Voor een koningin blijkt ze nog best wel jong te zijn. Koning Jahren is trouwens al een stuk ouder, dacht Targonir. Maar hij liet zichzelf niet verder in z'n gedachtes afdwalen en gaf "Is dat een bevel?" als antwoord. De jongedame keek weg en mompelde. 'Wel...' Targonir zuchtte. 'Het is naar rechts, en dan een straat verder naar links. Dan zult u een gebouw met een groot, rood dak zien. Dat is de bibliotheek.' 'Dankjewel, Targonir', antwoordde ze. 'Wacht, vanwaar kent u mijn naam?' vroeg Targonir verwonderd. Maar de koningin ging er samen met de wachters vandoor, en liet Targonirs vraag onbeantwoord. 'Tot ziens', zei de jongedame zachtjes terug, wat Targonir helaas niet kon horen. Volgens Targonir was het vreemd dat de koningin in haar eentje in de eenzame straten van de stad rond dwaalde, en dat ze wist

hoe hij heette terwijl hij ook maar een man uit de duizenden was. Maar het interesseerde Targonir weinig: hij had niets met haar te maken.

De weg terug naar Targonirs thuis was somber zoals altijd. De oude bomen naast de weg kraakten, en kleine regendruppeltjes vielen naar beneden. Het duurde niet lang eer het stortregende en Targonir helemaal doorweekt werd. Het huisje waarin hij leefde, was oud en bouwvallig. Hij had al zelfs een hele wand met planken moeten dichttimmeren. Het krot had hem namelijk ook niet veel gekost in tegenstelling tot alle andere huizen in de buurt. Voor hij dit huisje betaald had, leefde hij in de kleine schuur vlakbij de ijzermijn. Hij had geluk toen hij enkele vriendelijke mensen ontmoette, die hem zagen ronddwalen, en hem op weg hielpen. Targonir was hun namen al vergeten. Hij kon zich nog herinneren dat ze hem dagelijks eten en drinken brachten totdat hij voor zichzelf kon zorgen. Toen Targonir terug thuiskwam, begon hij op een klein vuurtje soep te koken. Met een beetje prei, selder, paddenstoelen en een stukje brood moest hij het doen. Veel etenswaren aanschaffen kon hij niet. Nadat hij gegeten had, sleep hij zijn zwaard aan de slijpsteen, deed de deur vervolgens op slot en ging in zijn strobed slapen. Dit zou de laatste keer kunnen zijn dat hij deze dagelijkse, simpele dingen kon doen. Thordor meende elk woord wat hij zei. Het leek geschift, zomaar je woonst verlaten om de wijde wereld in te trekken. Maar anderzijds begreep hij Thordor volkomen. Met een gezelschap bergen beklimmen, dingen ontdekken, op weg naar een wonderbaar-

lijke bestemming. Maar in werkelijkheid zou het natuurlijk zo makkelijk niet zijn. De buitenwereld was gevaarlijk en zat vol verrassingen.

Deel 3: Het stadsfeest

De volgende dag werd Targonir moeizaam wakker. Hij had zich overslapen, maar realiseerde zich snel dat die dag het jaarlijkse stadsfeest plaatsvond, de dag dat Seleucia officieel een land werd. Helemaal vergeten, dacht Targonir. Hij maakte zich snel klaar en vertrok naar de binnenstad. Anders zou Thordor lastig worden, natuurlijk. Alle huizen en lantaarnpalen waren met kleurrijke vlaggen versierd. Iedereen in de straten dronk en praatte met elkaar. Vreemd, dacht Targonir, omdat dat hij gewend was aan een sombere stad, waar niemand tegen elkaar praatte. Toen Targonir in het centrum aankwam, zocht hij Thordor in de dansende menigte. Die zat zoals verwacht een pint bier drinken, zittend op een bank bij de fontein. ‘Ey! Targo!’ riep hij. Targonir keek rond, en merkte de dwerg die naar hem zat te zwaaien op. ‘Aye!’ riep hij teurg, en ging naast hem zitten.

‘Targo, luister nu eens effe. Vanavond is er een grote toespraak, dus dan gaat gij naar uw huis en pakt ge uw spullen. We zullen elkaar weer ontmoeten bij het kruispunt waar dat klotestandbeeld van de koning staat. ‘t Is dan intussen al schemer, dus is het veel beter om te vertrekken. Oke?’ ‘Goed’, mompelde Targonir. Thordor duwde plotseling een mok in Targonirs handen. ‘Wees niet zo ongerust, Targo. Drink nu effe mee. Voor een keer eens niets doen.’ ‘Ge hebt gelijk’, antwoordde Targonir, en hij dronk de mok in een teug leeg. De muzikanten speelden vrolijke muziek, maar Targonir was niet echt in de stemming om het te aanhoren. ‘Ik ga nog een pint halen, oké?’ zei Thordor. Targonir wist dat hij

de neiging had om weer dronken te worden, maar Thordor beloofde hem om toch nuchter te blijven. Anders zou het plan helemaal mislopen, zoals het Thordor-valt-in-de-sloot mislopen. Targonir strekte gapend de benen uit, en legde z'n handen achter het hoofd. Wel, dat gaat weer iets worden, dacht hij. Ik hoop dat we na ons vertrek geen last meer hebben van Jahren. Ik ben benieuwd waarheen Thordor me zal leiden. Wie weet, hebben ze daar tonnen goud. In een berg leven ... goh. Midden in z'n dagdroom merkte Targonir dat een vrouw met witte kleren en sierraden rond haar armen en hals zijn kant op wandelde.

‘Goedendag, Targonir! Leuk dat je hier ook bent’, zei ze. De vrouw bleek het meisje van de dag ervoor te zijn, degene die door een bende criminelen werd overvallen. ‘Gegroet, majesteit!’ antwoordde hij. ‘Het is oké, noem me maar gewoon Cecilia, hoor. En, vermaak je je niet?’ vroeg ze vriendelijk. ‘Jazeker! Maar ik weerhoud mijn vriend Thordor om weer dronken te worden ... u snapt wel wat ik bedoel.’ ‘Ja, inderdaad! Hij is de dwerg van de smidse, niet?’ vroeg ze. ‘Ja, de enige echte ...’, antwoordde Targonir terwijl hij met de ogen rolde. Hij merkte op dat Cecilia onder haar jurk weer een boek vasthield. Toen hij de andere kant opkeek, zei hij: ‘Ge moet wel dol zijn op lezen, niet?’ ‘Oh ... ja. En jij?’ ‘Ik lees niet zoveel meer. De prijs van de literatuur, weet ge. Maar wat ik kan lezen, lees ik.’ ‘Oh ...’ ‘De koning, Jahren. Is hij samen met u hier aanwezig? Ik heb hem nog nergens gezien’, vroeg Targonir. ‘Neen, ik ben hier met enkele vriendinnen uit de stad. De koning en de rest van het hof zijn naar de riddergevechten gaan kijken, die aan de rand van het bos plaatsvinden. Ik vind

het maar niets, hoor. Normaal moest ik er aanwezig zijn, maar ik deed alsof ik ziek was. Gelukkig kon ik voorbij al onze bewakers sluipen en het kasteel uitglippen. Jahren schenkt toch bijna geen aandacht aan mij, en denkt alleen nog maar aan rijkdom en hoe hij de crisis in dit land probeert op te lossen. Velen zouden van een leven in een kasteel dromen, rijk zonder zorgen. Soms heb ik het verlangen om liever als een gewone burger tussen het volk te leven. Ik voel me niet vrij in het kasteel: ik ben er van de rest geïsoleerd.' 'Ge werkt hard als een gewone burger. Besef tenminste hoeveel geluk ge hebt om een leven zonder zorgen te leiden', antwoordde Targonir. 'Dat is waar. Ik heb het recht niet om te klagen. Het spijt me.' Tussen de menigte zag Cecilia plotseling een wachter naar haar staren, waardoor ze rillingen over heel haar lichaam kreeg. 'Wel, ik ga maar weer. Het was leuk je nog eens tegen te komen, Targonir. En nogmaals, hartelijk bedankt dat je voor me opkwam', zei ze met een glimlach, en ze ging er daarna snel vandoor. Targonir was nog altijd stomverbaasd van wat er gebeurde. Sommige mensen zouden alleen maar van de luxe die zij had kunnen dromen.

Deel 4: Vertraging bij het vertrek

Onderweg, naar zijn kleine huisje toe, zette Targonir z'n kap terug op om niet door de nabije burgers en wachters herkend te worden. Volgens Thordor zou niemand iets mogen weten. Overal zouden er mensen met kwade bedoelingen zijn, overal. Nog even en de zon zou helemaal ondergaan, dus het perfecte moment om z'n spullen te pakken. Toen hij bijna bij zijn huisje was, hoorde Targonir plotseling iemand z'n naam roepen. Langzaam keek hij over z'n schouder heen. Het was Brangian, die met nog enkele andere mannen in een groep stond. Ze droegen allemaal het wapenschild van Seleucia.

‘Targonir! Blijf staan!’ riep deze. Targonir rende z'n huisje binnen en deed de deur snel op slot. Hij keek vervolgens door een spleet tussen de houten planken van de muur om te zien wat ze van plan waren. ‘Verdomme, heeft Brangian ons afgeluisterd? Wat willen ze van mij? Verdomme, ik vertrouw nooit meer een wachter.’ Kort daarna beukte Brangian de deur in met z'n schild en hij hield Targonir daarna onder schot met z'n beukenhouten kruisboog. Achter hem stond de rest van de mannen met lange zwaarden in de handen. ‘Targonir, blijf staan waar ge staat. Ik verbied het u om weg te gaan. Gij komt nu met ons mee, al moet het met geweld gebeuren.’ De wachters stormden het huis binnen, en Targonir realiseerde zich dat hij alles om zeep had geholpen. Maar toen gebeurde iets wat alles veranderde. Plotseling hoorde men een luide knal. Die ging met een sprankelend geluid gepaard. Houtschilfers vlogen sa-

men met lichtblauwe fonkels door de lucht, en er ontstond een brandend gat in achterwand van het huis. ‘Targo! Haast u! Spring door de blauwe vlammen!’ riep iemand. En die iemand was Thordor. ‘Maak dat ge weg zijt, verdomme!’ Onmogelijk. Echte magie, dacht Targonir, en hij sprintte onmiddellijk het bos in, waar Thordor hem opwachtte. Brangian herlaadde z’n kruisboog, maar een tweede explosie volgde, waardoor hij totaal niets meer kon zien. Nadat de stofwolk voorbij was gevlogen, bleek Thordor enkele bolvormige dingen in de handen te hebben. Nadat Thordor z’n derde bom had gegooid, renden Targonir en hij zo ver als ze konden het bos in totdat ze uitgeput waren. Toen Thordor en Targonir even stopten om terug op adem te komen, dachten ze dat ze Brangian en z’n mannen hadden afgeschud. Een tijdje later trappelden er enkele mannen, die te paard lantaarns vasthielden, voorbij, maar die konden Targonir en Thordor gelukkig niet vinden omdat ze zich onder een boomstronk hadden verstopt. Het was trouwens al donker, en hun kledij zorgde voor een uitstekende camouflage, die hen één maakte met de donkere nacht. Een tijdje later was er niemand meer te bekennen, waardoor Targonir en Thordor hun tocht door het donkere bos konden voortzetten.

Deel 5: Het huisje op de heuvels

Een zachte wind zong door de bomen van het woud en het maanlicht scheen door de kruinen. De takken kraakten onder Targonir en Thordors voeten. Dorre blaadjes vielen van de bomen vlak voor hun neus. Veel dierlijke ogen staarden naar de twee, die door het donkere bos dwaalden. Na een lange tijd doorstappen waren ze helemaal uitgeput, en besloten ze om op een boomstam te gaan zitten.

‘Thordor. Misschien ben ik een dwaas, maar was het allemaal wel de moeite waard?’ polste Targonir. ‘Wat bedoelt ge?’ vroeg Thordor. ‘Ik vertrouw dit allemaal niet. Ineens vertrekken naar uw thuisland? Mij meenemen op “avontuur”? Wat wilt Jahren van ons, Thordor?’ Thordor zuchtte. Uit z’n zak toverde hij een diamanten sleutel tevoorschijn met een runen teken erin gekerfd. ‘Hoe komt ge aan dat ding? Het ziet eruit alsof het duizenden goudstukken waard is!’ zei Targonir verbijsterd. ‘Ik heb het enkele dagen geleden in een brief ontvangen, van een oude vriend. Het is een dwergensleutel, een oud relik van ons volk. Deze diamanten sleutel werd lang voor mijn tijd, zelfs voor de tijd van onze koning geslepen en zal vele geheimen onthullen, Targonir. Er bestaan hier maar enkele van deze in de wereld. Ik heb geen idee waarom ze achter u aan zaten, maar blijkbaar heeft iemand ons bespioneerd.’ ‘Trouwens, wat waren dat voor wapens waarmee ge de hele achterkant van mijn huis wegblies? Hekserij?’ ‘Heheh ... dat wilt ge wel weten, hé?’ ‘Komaan, vertel het gewoon. Mislukte tovenaars dat ge zijt.’ ‘Nadat we van het volksfeest terug naar huis gingen, liet ik per ongeluk m’n pijp

op de grond vallen.’ ‘Alcohol’ snufte Targonir. ‘Maar goed, toen ik die wou oprapen, zag ik een boek onder de bank liggen. Ik weet niet wie dat daar gelegd heeft, maar waarschijnlijk is iemand het vergeten en is dat om een of andere reden tussen een van de spleten van de bank geschoven.’ ‘Vertel verder’, antwoordde Targonir, terwijl hij al wist van wie dat boek was. ‘Ik dacht dat zal mij wel wat poen opleveren, en stopte het onder m’n trui. Toen ik mijn kleren thuis uitdeed, viel het open op de grond. Ik raapte het van de grond, en zag een pagina waarop een fiool met paarsblauwe vloeistof in werd afgebeeld. Hoewel ik mensenletters nog niet helemaal onder de knie heb, kon ik er vanuit gaan dat de tekst ernaast over een vloeistof genaamd Liquirium ging.’ ‘Nog nooit van gehoord’, antwoordde Targonir terwijl Thordor de pijp opstak. ‘Concentratie van rauwe magie, ritueel gebrande aardolie en saffierstof. Het is explosief onder hoge druk. Ik dacht dat het nog van pas zou kunnen komen, en blijkbaar had ik gelijk’, zei Thordor nadat hij de rook uit z’n longen blies. ‘Vanwaar hebt ge al die ingrediënten?’ ‘De aardolie kon ik op de markt verkrijgen’ ‘En het saffierstof?’ ‘De trouwring van mijn moeder’, snikte Thordor met een humoristische toon. Het beeld van hoe Thordor het juweeltje, dat op z’n gouden ring zat, met een hamer verpletterde, spookte nog altijd door z’n hoofd. ‘En wat bedoelde ge met “rauwe magie”?’ Thordor liet opnieuw z’n sleutel zien en zei: ‘Ik leg het u later nog wel eens uit. Nu is niet het moment. Laten we onze reis voortzetten, Targo. We hebben nog een lange weg te gaan. Ik schat dat we toch nog ongeveer twee weken onderweg zijn eer we bij onze volgende bestemming zijn. We gaan op

zoek naar mijn koning. ‘Uw koning?’ ‘Onze koning, die na de grote oorlog in het noorden vermist werd. Ik moet hem vinden, zodat hij het rijk kan herstellen!’ ‘Wat wordt dan onze volgende bestemming?’ ‘De plek waar de laatste dwergen leven. M’n kameraden hebben mij kunnen opsporen en hebben een brief gestuurd naar de smidse, met de sleutel erin. Ze verzoeken mij om naar die plek te gaan.’ ‘En waar is die?’ ‘Het juweel van de Dun’Dahlvallei, de plek van bier en brons, Dwemgrinheim.’

Thordor en Targonir hadden inmiddels al de rand van het donkere bos bereikt en konden de groene heuvels zien, samen met een glanzende sterrenhemel. In de verte zagen ze een hut met een stenen toren, waar zwermen vuurvliegjes rond vlogen. Ze merkten ook een mooie groentetuin met grote pompoenen en lichtgevendende bloempjes, die rondom het huisje waren geplant. ‘Eindelijk! Wat rusten zal goed doen, eh, Targo?’ zei Thordor opgelucht. Targonir trok z’n wenkbrauwen op, en zei niets terug. ‘Het spijt mij, Targonir. Ik had u niet in gevaar moeten brengen. Maar gij, een mens, zijt mijn beste vriend geworden. Ik kan u daar niet zomaar achterlaten, in dat stronthol. Wie moet mij anders bijstaan?’ Targonir zuchtte. ‘Het is goed. Laat het maar achterwege: ons avontuur is begonnen. In het begin was het wel schrikken, dat geef ik toe. Maar eigenlijk is het toch wel spannend, niet?’ zei hij. Thordor lachte. ‘Zeker!’

Het huisje verderop leek net alsof het uit een sprookje kwam. Het was duidelijk te zien dat de hut bewoond

was: er kwam rook uit de schoorsteen. Om een of andere reden kwam deze plek Targonir bekend voor, misschien omdat die op een typisch huisje uit een sprookje leek. Hij rende onmiddellijk naar het huisje toe en klopte op de deur.

‘Hallo, is er iemand thuis?’ zei hij. Er kwam niemand opdagen. ‘Wel, niemand doet open. Blijkbaar is deze persoon niet zo gastvrij als we gehoopt hadden’, zei Targonir teleurgesteld. ‘Kom, laten we verder gaan. Hopen op gastvrijheid in deze tijden is een slechte zaak’, merkte Thordor op. Plotseling deed een oude man met een lange mantel de deur toch open en riep: ‘Mijn vrienden! Kom binnen!’ Targonir en Thordor verschrokken zich. ‘Bij Duredars baard!’ zei Thordor tegen zichzelf. De twee stapten langzaam het kleine huisje binnen terwijl de man hun de weg naar de woonkamer wees. ‘Mijn naam is Hubert, aangenaam kennis te maken. Wie heeft er hier toevallig zin in wat zelfgemaakte, witte wijn? Jullie moeten wel een droge keel hebben.’ De man tapte de wijn uit de grote ton, die achter hem stond en gaf Targonir en Thordor een mok van een halve liter. Het huisje had een kalmerende sfeer; al vlug voelden Targonir en Thordor zich op hun gemak. ‘Zo’n vrouwendrank in zo’n grote mok gieten? Pff, maakt niet uit. Ik heb dorst, en ik moet die lessen!’ zei Thordor voordat hij er gulzig van dronk. ‘Zet jullie neer,’ zei de man vriendelijk, ‘bezoek is altijd welkom.’ Opvallend was dat de man achteraan in de kamer een grote boekenkast vol dikke boeken had en dat er zelfs nog tientallen op de grond lagen. Tegen de muurwand stond ook een lange staf uit esdoornhout, die een groen

kristal op het uiteinde had, sterk lijkend op een smaragd. ‘Dus, wat brengt jullie hier? Verdwaald?’ vroeg de oude man nadat hij de pijp uit z’n mond haalde en een rookkring blies. ‘We zijn op weg naar Undorius. We vertrokken oorspronkelijk vanuit Seleucia.’ ‘Een dwerg in de omstreken, dat ziet ge hier niet elke dag! Maar vertel eens, wat is er met jullie gebeurd? Jullie zien er niet uit.’ ‘Een groep gewapende idioten kwamen achter ons aan. Een van hen was zelfs een elitebewaker.’ De man merkte de glinsterende sleutel die in Thordors linkerbroekzak stak, maar zei er niets over. ‘Vreemd,’ antwoordde de oude man, ‘ik weet dat Koning Jahren een grote rotzak is, die niet veel aan zijn volk denkt, maar wat is z’n motief om jullie te gijzelen?’ ‘Ik heb geen idee,’ zei Targonir, ‘we wilden al niets riskeren en vertrokken met kappen. Maar ik kon niets doen: ze stonden al voor m’n huis! ‘Nadenkend staarde de man naar de vloer en hij wreef door z’n baard. ‘Trouwens, Thordor is van plan om terug naar z’n volk te keren, naar Dwemgrinheim’, zei Targonir. ‘Het verwondert mij niets. Sinds de troepen van Zordox en zijn militaire allianties grote ravage in het dwergenrijk van Iticia hebben aangericht, en daarna de berg bestormd hebben, is een deel van de bevolking naar Dwemgrinheim gevlucht. Ik merk dat dit een belangrijke reis is, dus luister goed. Aan de andere kant van de heuvel loopt een weg naar Undorius. Dus, met paarden zullen jullie driemaal zo snel zijn dan te voet. Ik zal wel iets voor jullie regelen, maak je geen zorgen. Maar, vertel eens, Targonir, wat zijn uw interesses in Dwemgrinheim en de dwergen?’ vroeg Hubert. ‘Ik heb Thordor beloofd dat hij deze reis niet alleen hoeft te doorstaan.

Dat is alles. Trouwens, het zou een unieke kans zijn om op avontuur te mogen gaan, niet?’ ‘Uiteraard, en veel succes ermee trouwens. Ware vriendschap is meer waard dan goud of wat dan ook. Maar wees op je hoede; vandaag de dag weet ge nooit wat ge zult tegenkomen. Rust nu, want ge hebt uw energie goed nodig voor morgen.’ En dat deden ze. Nadat de Targonir en Thordor in slaap vielen in hun strobедjes, die voor hen werden klaargemaakt, blies Hubert alle kaarsen uit en hij kroop in bed. Thordor en Targonir hadden een goede nachtrust, beter dan ooit tevoren.

De volgende ochtend hadden Targonir en Thordor dankzij de gastvrijheid van Hubert een stevig ontbijt, dat bestond uit honingbrood, spek, geroosterde pompoen en verse melk, waardoor ze terug op krachten kwamen. Bij de waterton die naast het mystieke huisje stond, hadden ze de mogelijkheid om zich met zuiver water te wassen. ‘Kijk eens wat ik voor jullie geregeld heb. Ze zullen jullie goed van dienst zijn!’ riep Hubert met een bulderende stem. Thordor en Targonir zagen stomverbaasd de oude man naar hen toe wandelen met twee bruine paarden, die een licht, ijzeren harnas droegen. ‘Maar, hoe? Die beesten stonden hier gisteren toch niet?’ fluisterde Thordor. ‘Ik heb geen flauw idee’, lachte Targonir. ‘Het is tijd om te vertrekken, mannen: er staat een avontuur op jullie te wachten.’ ‘Dankuwel voor alles, Hubert!’ zei Targonir. De mannen pakten hun spullen en volgden het pad, dat hen naar hun bestemming leidde. ‘Wees voorzichtig. Er speelt zich in het noorden meer af dan jullie denken.’ De paarden waren heel snel en lieten een grote stofwolk achter. Thordor viel bijna van het zijne af. ‘Tot vlug ... onze

wegen mogen binnenkort weleens opnieuw kruisen', zei Hubert, en hij ging terug z'n huisje in. Na een tijdje de weg te hebben gevolgd, verlieten Targonir en Thordor uiteindelijk het land en ze bereikten de hoge heuvels van Undorius. Voor hen zagen ze het grote woud, dat zich tot ver in het noorden uitstreckte, en enkele bergtoppen, die er bovenuit staken.

Hoofdstuk 2: Met Bijl en Zwaard

Deel 1: De aanval in het woud

De weg die Targonir en Thordor volgden, ging recht door het Undoriaanse naaldbos heen. Van alle kanten hoorden ze het gefluit van vogels en zagen ze lichtstralen, die door de bomen heen schenen. Onderweg ontdekten ze een stenen toren met een blauwzwarte vlag. Ernaast stonden enkele tenten, in dezelfde kleuren. ‘Hallo, is daar iemand?’ vroeg Targonir toen hij dichterbij de toren ging. ‘Targonir, dwaas. Ge hadt nu al lang een bijl in uw hoofd kunnen hebben’, fluisterde Thordor. ‘Wat brengt jullie hier, vreemdelingen?’ polste een man die uit de toren tevoorschijn kwam. Hij droeg een lang zwaard samen met een helm met ramshoorns en had een korte, rosse baard. ‘Ik ben Thordor en dit is mijn vriend Targonir.’ ‘Dé Thordor van het Ijzeren Leger? Ik heb een tijdje geleden al enkele dingen over u gehoord. Wel vreemd dat ik hier een dwergenkrijger uit het verre noorden tegenkom, zeker na die vreselijke oorlog. Wat kan ik voor u doen, dwergenvriend? Vertrouw mij, we gaan jullie niet overvallen’, antwoordde de man. ‘Het zou ons een plezier doen als wij hier mochten uitrusten. Ge weet nooit wat ge in dit woud gaat tegenkomen.’ ‘Geen probleem. Zojuist twee herten geschoten. Met een zuiver schot. Kom bij ons zitten, Thordor Hamervuist en Targonir ... met het grote zwaard. Zo-even ook een Seleuciaans dorp overvallen, dik succes. De bastaards wisten zelfs niet hoe ze met een zwaard moesten zwaaien.’ ‘Ge zijt best gastvrij voor een rover. Ik respecteer dat’, zei Thordor. ‘Zolang als

ge niet van dat zuiderse uitschot zijt, geen probleem’, antwoordde de man.

Targonir en Thordor gingen bij de rest van de bende aan het kampvuur zitten. De twee maakten snel vrienden. Targonir leek net een van hen te zijn. Thordor vertelde zijn “geweldige” verhalen, tot amusement van de bende. ‘Dat is een groot stuk ijzer wat ge daar draagt, mijn vriend’, zei de man tegen Targonir toen die naast hem ging zitten. Hij wees naar zijn grote zwaard, dat naast hem op de grond lag. ‘Ik kan mezelf met geen ander wapen voorstellen’, lachte Targonir. ‘Mijn naam is Björn, aangenaam’, zei de man. ‘Ik kom uit Fjösk en ben de leider van deze krijgersbende. Jullie hebben geluk dat jullie ons hebben gevonden, niet? ‘Zeker’, zei Targonir. De naam Fjösk kwam hem bekend voor, maar hij wist niet meer van waar hij die kende. ‘Het geluk staat ons bij. We hebben nog een lange weg te gaan naar Dwemgrinheim.’ ‘Dwemgrinheim?’ vroeg Björn verbaasd. ‘Wat gaat gij in Dwemgrinheim doen? Volgens geruchten die ik gehoord heb, krioelt het er van de zuiderlingen. Seleuciaans gespuis als ik mij niet vergis. Zeker geen Noors bloed.’ ‘Vraag het maar aan Thordor: ik ben maar zijn metgezel’, antwoordde Targonir. ‘Een stap in het duister zetten, eh? Wees voorzichtig wie ge volgt, Targonir. Ge weet nooit wat het lot voor u in petto heeft.’ Tijdens het gepraat en gelach van de mensen merkte Targonir plotseling een vreemd geluid op. ‘Ik ben zo terug’, zei hij. ‘Is er een probleem?’ vroeg Björn. ‘Ik hoor iets dat vanuit het bos komt. Ik ga een kijkje nemen.’ ‘Wacht, Targonir’, antwoordde Björn. Hij ging ineens op z’n knieën zitten en drukte

het rechteroor tegen de grond. ‘Ik hoor het ook! Iedereen, wees stil, neem je wapens in de hand! Paarden komen deze kant op!’ sprak Björn. Onmiddellijk stopte iedereen met lachen en praten, en allen deden wat Björn beval. Na een paar seconden was er geen geluid meer, behalve dat van de wilde dieren en de wind. Plotseling vlogen er pijlen door de lucht, die sommigen recht in de borstkas raakten. ‘We worden aangevallen!’ riep Björn. Tien zwaargewapende ruiters verschenen en stormden recht op de krijgersbende af. Ze droegen lansen, gespijkerde schilden en helmen, die hun gezichten verborgen. Eentje stormde recht op Thordor af, maar die gooide lukraak z’n bijl in de schedel van de ruiter. Een andere raakte Targonir met z’n schild, waardoor die tegen de vlakte werd geduwd. Hij probeerde hem met z’n vlijmscherpe lans neer te steken terwijl die op de grond lag, maar Targonir ontweek de aanvallen en sprong onmiddellijk terug rechtop. Na de sprong sloeg hij met het indrukwekkende zwaard de ruiter van z’n paard af, en decimeerde hem daarna met een forse zwaai. ‘Jullie moeten hier snel weg, voordat er versterking komt. Ga door met jullie avontuur, en leef! Vertrek met jullie paarden en kijk niet om, zelfs niet één keer. Mogen de goden met jullie zijn! Dood aan de zuiderlingen!’ riep Björn. ‘Björn!’ schreeuwde Targonir. ‘Targonir, ge hebt gehoord wat hij zei! We gaan door met deze tocht: we kunnen hier niet sterven. Ik wed erom dat zij al ergere dingen hebben moeten doorstaan!’ riep Thordor en hij rukte z’n bijl uit de schedel van de ruiter. Daarna sprongen de twee op hun paard en reden weg, richting het noorden. ‘Verdomme, Thordor. Wie waren dat?’ ‘Jagers. Ze hebben maar

weinig tijd nodig om tot hier te rijden. Verdomde Jahren, ... ik weet dat hij het was. Hij moet die ruiters wel hebben gestuurd!' zei Thordor kwaad. 'Ik hoop dat Björn en de rest van de krijgers oké zijn. Ze zijn nog altijd Undorianen, en Undorianen zijn geboren krijgers', zei Targonir. Thordor knikte. 'Dood aan de zuiderlingen!'

Enkele dagen gingen voorbij, en Thordor en Targonir hadden vanwege hun schaarse voorraad niet veel meer kunnen eten. Onderweg stopten ze even bij een meer, dat het grote meer van Undorius bleek te zijn. Dat betekende dat Thordor en Targonir al halverwege zaten. Het was bovendien een vrij rustige dag en Targonir had al enkele vissen kunnen vangen, waarmee de twee heel blij waren. Thordor had op een hoger gelegen stuk tussen enkele rotsen voor een vuurtje gezorgd. De paarden waren met hun teugels vastgebonden aan een boom naast het hobbelige pad. Van verre zagen ze de lucht donkerder en donkerder worden. In het zuiden was de zon al onder. Ondertussen sleep Thordor z'n bijl aan een slijpsteen, terwijl Targonir de vis boven het vuur hield. 'De Stille Wateren. Hier ontstonden vele legendes die verder verteld werden onder de mannen van noorden, Targo. Men zegt dat een verschrikkelijke hydra in de dieptes van dit meer dwaalt. Het verhaal vertelt dat mensen levend werden opgegeten terwijl ze aan het vissen waren, maar dat werd nooit bewezen.' 'Ik heb nog nooit gehoord van een hydra', antwoordde Targonir. Thordor lachte. 'Laat maar zitten.'